

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcov : **1/ Ing. J. M., 2/ Ing. S. M.**, obaja bývajúci V., zastúpení B.K., s.r.o., so sídlom B., proti žalovanému : **S., o ochranu osobnosti – zaplataenie nemajetkovej ujmy v peniazoch**, vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp.zn. 7 C 59/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 31. marca 2010 sp.zn. 9 Co 61/2010

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 125,80 € do rúk alebo na účet JUDr. V. B. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom z 2. decembra 2009 č.k. 7 C 59/2008-166 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1/ a žalobkyni 2/ každému sumu vo výške 17 000,-- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Uložil žalovanému zaplatiť žalobcom 1/, 2/ trovy konania vo výške 11 360,-- € na účet právneho zástupcu žalobcov do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. V odôvodnení prvostupňový súd uviedol, že smrťou dcéry žalobcov K. došlo k nenapraviteľnej deštrukcii ich súkromného života, medziľudských väzieb tvoriacich základ a rámec súkromného života žalobcov a tým k veľmi intenzívnemu zásahu do ich osobnostných práv, práva na súkromie a rodinný život. V danom prípade je zrejmé, že na strane žalovaného je daná protiprávnosť, kedy tento či už v zmysle zákona o pozemných komunikáciách, resp. aj vlastnej zriaďovacej listiny, ktorá sa nachádza v spise (napr. čl. 3 písm.b/, resp. bod 14) bol povinný zabezpečiť riadnu údržbu predmetného úseku cesty I. triedy, na ktorom sa stala dopravná nehoda. Túto svoju povinnosť si však nesplnil, na doslova katastrofálny stav vozovky v tomto úseku vodičov ani neupozornil, hoci podľa názoru súdu pri tak závažných nedostatkoch, ktoré

vozovka vykazovala je zrejmé, že na uvedenom úseku si vyžadovalo nielen upozornenie nerovnosti, resp. vyjazdené koľaje, ale adekvátne by tam bolo aj zníženie rýchlosti. Poukázal aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Trenčíne v trestnom konaní, že predmetná dopravná nehoda je dôsledkom zlyhania technických schopností vozidla v dôsledku závad na vozovke. Pokiaľ teda prakticky sú závady na vozovke prvotnou príčinou nehody je zrejmé, že žalovaný takto nesplnením svojej povinnosti objektívne vyvolal nemajetkovú ujmu na strane žalobcov. Súd určil výšku náhrady, nakoľko je zrejmé, že v danom prípade primerané zadosťučinenie už môže mať v podstate len podobu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zobral do úvahy aj skutočnosť, že na to, aby sa stala dcéra žalobcov komplexnou vzdelanou osobnosťou, museli vynaložiť žalobcovia okrem svojho záujmu, lásky či trpezlivosti aj nemalé finančné prostriedky, vkladali do nej svoje nádeje a mali aj právo na ich určité očakávania zo strany dcéry. Zároveň vzal však do úvahy aj skutočnosť, že žalobcovia sú dobre situovaní a že zásah nemal následky v ich finančnej situácii. Za takýchto okolností potom priznal každému náhradu vo výške 17 000,-- € a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline rozsudkom z 31. marca 2010 č.k. 9 Co 61/2010-192 rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ po 17 000,-- € v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcom 1/, 2/ trovy konania vo výške 11 360,-- €, potvrdil. Výrok, ktorým bol vo zvyšnej časti návrh zamietnutý zostal nedotknutý. Vyslovil, že žiadnemu z účastníkov sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými ako aj právnymi závermi prvostupňového súdu, uviedol, že odvolateľ vo svojom odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktorými by sa nebol zaoberal prvostupňový súd a riadne sa nimi nevysporiadal, preto potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný z dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. keď uviedol, že odvolací ako aj prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí pochybili najmä tým, že nesprávne právne posúdili zákonom stanovenú zodpovednosť žalovaného za stav ciest. Práva a povinnosti žalovaného ako správcu komunikácie sú dané zákonom č. 135/1961 Zb. v platnom znení. Ustanovenia Občianskeho zákonníka vo vzťahu k cestnému zákonu sú vzťahom všeobecnej právnej normy a špeciálnej právnej normy. Občiansky zákonník upravuje tie vzťahy, ktoré neupravuje špeciálny zákon.

Odvolací súd tým, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie bez ďalšieho zisťovania stavu predmetnej komunikácie klasifikoval stav cesty ako závalu zjazdnosti. Žalovaný má jednoznačne za to, že daný stav cesty je možné kvalifikovať jedine ako zlý stavebný stav a poukazoval aj v tejto súvislosti na ustanovenie § 13 ods. 1 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách. Na základe žalovaným udávaných skutočností a toho, že chýba vzájomná príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovaným a vznikom dopravnej nehody, zodpovednosť žalovaného nie je daná. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom okresného súdu zrušil. Zároveň navrhol, aby Najvyšší súd odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí.

Žalobcovia vo svojom vyjadrení navrhli dovolanie žalovaného odmietnuť a priznať každému zo žalobcov trovy dovolacieho konania v sume 125,80 € s DPH.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., a proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné ešte aj v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý potvrdil jediný rozsudok súdu prvého stupňa, pričom nevyslovil prípustnosť dovolania a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu

rozsudku, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p. ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

Dovolací súd existenciu väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. však nezistil, naostatok žiadnu z uvedených väd netvrdil ani žalovaný.

Žalovaný v podanom dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom a ako dovolací dôvod uvádzal ustanovenie § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. K tejto vade konania v odvolacom konaní môže dovolací súd prihliadnuť len v prípade, ak je splnený základný predpoklad prípustnosti dovolania, v dôsledku ktorého sa preň otvorí možnosť prieskumnej činnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku odvolacieho súdu.

Nakoľko prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešní účastníci v dovolacom konaní podali návrh na uloženie povinnosti nahradiť im trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalobcom 1/, 2/ vypracovaním vyjadrenia z 30. júna 2010 k dovolaniu žalovaného

(§ 14 ods. 1 písm.c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Pri výpočte sadzby tarifnej odmeny vychádzal z § 10 ods. 8 vyhl. č. 655/2004 Z.z., keď vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka tarifnou hodnotou je suma 2 000,-- € ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy s tým, že podľa § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 % ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch osôb. V danom prípade ide o zastupovanie dvoch osôb na strane žaloby. Pri tarifnej hodnote 2 000,--€ je základná sadzba tarifnej odmeny 91,29 €, pričom po znížení o 50 % z dôvodu zastupovania spoločným právnym zástupcom základná sadzba tarifnej odmeny predstavuje sumu 45,65 € pre každého zo žalobcov, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 hore cit. vyhlášky) 7,21 € u každého zo žalobcov ako aj daň z pridanej hodnoty vo výške 19 % (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) v sume 20,09 € predstavuje spolu 125,80 €. Dovolací súd nepriznal žalobcom odmenu advokáta za právnu službu prevzatie a príprava zastúpenia v dovolacom konaní, keď z obsahu spisu je zrejmé (viď plnomocenstvo na č.l. 29), že k prevzatiu právneho zastúpenia žalobcov 1/, 2/ došlo kanceláriou B.K. s.r.o. dňa 9. septembra 2008, predmetné plnomocenstvo sa vzťahuje aj na dovolacie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. októbra 2010

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová